

Sygn. akt II AKa 163/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Bohdan Tracz SA Wojciech Zaręba
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Grzywna

przy udziale Leopolda Piętała prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014 r.

sprawy **A. G.**

oskarżonego z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt IV K 403/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób , że :

1/podwyższa wymierzoną A. G. karę pozbawienia wolności do 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

2/ uchyla rozstrzygnięcie o zasądzeniu na podstawie art. 46 § 1 k.k. od A. G. na rzecz J. D. kwoty (...), 64 (tysiąc sześćset jeden złotych sześćdziesiąt cztery grosze);

3/na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec A. G. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 821,64 (osiemset dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt cztery grosze) na rzecz J. D.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet orzeczonej wobec A. G. kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 25 lutego 2014 roku do dnia 12 sierpnia 2014 roku;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. D. kwotę 738(siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym A. G.;

V. zwalnia oskarżonego A. G. od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze i ustala, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 15 września 2013 r. w Ś., województwa (...), dokonał kradzieży pieniędzy z kasy sklepu (...) handlowej (...) należącego do J. D., znajdującego się przy ul. (...), w kwocie 780 złotych, po uprzednim zagrożeniu użyciem przemocy wobec kasjerki tego sklepu (...) polegającym na posłużeniu się bliżej nieustalonym nożem, poprzez kierowanie i zbliżanie go do ciała kasjerki, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci dwóch blizn liniowych o długości 1,5 cm i 7 cm barwy blado-wiśniowej na powierzchni przedniej szyi po stronie prawej, blizny o długości 12 cm na powierzchni przednio-zewnętrznej dalszej części ramienia prawego, dwóch blizn naskórkowych na grzbietowej powierzchni ręki prawej na wysokości palców IV i V u ich podstawy, co spowodowało u pokrzywdzonej rozstrój zdrowia lub naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, zaś w wyniku zrzucenia kasy fiskalnej nr fabr. (...)- (...) na podłoże spowodował jej uszkodzenie na kwotę 668 złotych, powodując łączne straty u J. D. w kwocie 1 448 złotych, tj. o czyn z art. 280§2 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 lutego 2014r. sygn. akt IV K 403/13

A. G. uznano za winnego tego, że w dniu 15 września 2013 r. przy ul. (...) w Ś., woj. (...), dokonał rozboju z użyciem noża na K. S., sprzedawczyni sklepu należącego do J. D., w ten sposób, że żądał wydania pieniędzy, szarpał ją i zranił nożem powodując obrażenia ciała w postaci dwóch blizn liniowych o długości 1,5 cm i 7 cm na powierzchni przedniej szyi po stronie prawej, blizny o długości 12 cm na powierzchni przednio-zewnętrznej dalszej części ramienia prawego, dwóch blizn naskórkowych na grzbietowej powierzchni ręki prawej na wysokości palców IV i V u ich podstawy, co spowodowało u K. S. naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni, a następnie z kasy zabrał pieniądze w kwocie 780 zł, zaś w wyniku zrzucenia kasy fiskalnej na podłogę spowodował jej uszkodzenie na kwotę 821,64 złotych, powodując łączne straty u J. D. w kwocie 1 601,64 złotych, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280§2 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to, na podstawie w/w przepisów przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 280§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazano go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46§2 k.k. zasądono od A. G. na rzecz K. S. tytułem nawiazki 5 000 (pięć tysięcy) zł.

Na podstawie art. 46§1 k.k. zasądono od A. G. na rzecz J. D. 1 601,64 (tysiąc sześćset jeden i 64/100) zł.

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 września 2013 r. do dnia 25 lutego 2014r.

Zasądono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D. 1 107 (tysiąc sto siedem) zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną obronę z urzędu.

Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się: obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego A. G. zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych. Zarzuciła niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, polegające na błędnym określeniu kwoty tego obowiązku na poziomie 1601,64 zł, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że sklep (...) był ubezpieczony i za skradzione pieniądze otrzymała ona odszkodowanie, tym samym obowiązek naprawienia szkody powinien obejmować jedynie kwotę 821,64 zł, odpowiadającą kosztowi naprawy kasy fiskalnej.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych poprzez zasądzenie od oskarżonego A. G. na rzecz J. D. kwoty 821,64 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił:

1/obrazę przepisu postępowania, a mianowicie art. 410 k.p.k., polegającą na nieprawidłowym przyjęciu jako podstawy wyroku w części orzeczenia o środku karnym z art. 46 k.k. wysokości szkody na poziomie 1 601,64 złotych, pomimo prawidłowego ustalenia faktycznej, pozostałej do naprawienia szkody w wysokości 821,64 złotych, co zostało poczynione w toku rozprawy na podstawie wszystkich zgromadzonych i ujawnionych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na treść orzeczenia;

2/ rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do A. G. polegającą na wymierzeniu kary trzech lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu stanowiącego zbrodnię, dotychczasowe zachowanie oskarżonego, w tym negatywna opinia środowiskowa i jego uprzednia karalność oraz względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność wymierzenia wobec oskarżonego kary znacznie surowszej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, która w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno-wychowawcze wobec oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze, prokurator wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary sześciu lat pozbawienia wolności i orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 821,64 złotych na rzecz J. D..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. G. oraz częściowo apelacja prokuratora okazały się celowe, gdyż stworzyły sądowi odwoławczemu podstawę do kontroli i korekty zawartego w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o wymierzonej oskarżonemu karze i środku karnym.

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy przy wymiarze kary pozbawienia wolności miał na uwadze wszelkie dotyczące oskarżonego okoliczności, które stanowią przesłanki wymiaru kary i są określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., zarówno te obciążające, jak i te o korzystnej dla A. G. wymowie.

Do okoliczności łagodzących zaliczono przede wszystkim młody wiek oskarżonego oraz przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Natomiast jako okoliczności obciążające Sąd I instancji uznał między innymi: uprzednią karalność oskarżonego, negatywną opinię środowiskową.

Sąd Apelacyjny znalazł jednak podstawy do uznania, że bezwzględna kara 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. G. razi swoją łagodnością.

Zdaniem sądu odwoławczego zachodzi konieczność dokonania zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, ale nie w takim wymiarze, jak żądał w apelacji prokurator.

O rażąco niewspółmierności kary nie można mówić wówczas, gdy sąd, wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone

w rozmiarach niedających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary (wyrok SN z dnia 8 lipca 1982 roku, Rw 542/82, LEX nr 19807).

W sprawie niniejszej Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu A. G. karę 3 lat pozbawienia wolności a więc karę w dolnej ustawowej granicy przewidzianej za popełniony przez niego czyn. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie wymierzenie oskarżonemu kar w tym wymiarze, tj. w dolnej granicy zagrożenia ustawowego za dany czyn jest możliwe i uzasadnione w sytuacji, gdy w sprawie istnieje oczywista przewaga okoliczności łagodzących, zarówno podmiotowych związanych z osobą sprawcy jak i przedmiotowych związanych z popełnionym przez niego czynem nad okolicznościami obciążającymi. W sprawie niniejszej z taką sytuacją nie mamy do czynienia a wprost przeciwnie to okoliczności obciążające oskarżonego są przeważające. Jeśli chodzi o okoliczności podmiotowe, to jak już wyżej wspomniano oskarżony był już uprzednio karany i posiada negatywną opinię w miejscu zamieszkania. Jeśli chodzi o okoliczności przedmiotowe związane z przestępstwem to trzeba wziąć również pod uwagę takie okoliczności jak: wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, popełnienie przez oskarżonego czynu z niskich pobudek, z chęci uzyskania korzyści majątkowej. Nie można również pominąć zachowania A. G. w czasie przedmiotowego zdarzenia. Oskarżony dokonał rozbój z użyciem noża na K. S., przystawił nóż do jej szyi, zażądał wydania pieniędzy, szarpał ją. W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzona K. S. doznała obrażeń ciała w postaci dwóch blizn liniowych o długości 1,5 cm i 7 cm na powierzchni przedniej szyi po stronie prawej, blizny o długości 12 cm na powierzchni przednio-zewnętrznej dalszej części ramienia prawego, dwóch blizn naskórkowych na grzbietowej powierzchni ręki prawej na wysokości palców IV i V u ich podstawy. Obrażenia te spowodowały u K. S. naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. Pokrzywdzona obecnie znajduje się pod opieką (...) w Ś. (k. 317). Sposób działania oskarżonego był więc brutalny a jego intensywność działań w celu zaboru pieniędzy znaczna.

W świetle przytoczonych wyżej okoliczności dotyczących oskarżonego, jego warunków i właściwości osobistych, sposobu życia przed popełnieniem inkryminowanego czynu i zachowania po jego popełnieniu uznać należy, że argumenty podniesione przez oskarżyciela publicznego w apelacji jawią się jako przekonujące.

Brak zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności mogłoby zostać odebrane w społeczeństwie jako wyraz pobłażliwości dla przestępców popełniających czyny przeciwko mieniu oraz przeciwko życiu i zdrowiu. Względy na społeczne oddziaływanie kary oznaczają potrzebę wymierzenia takiej kary, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i potępienia dla ludzi, którzy łamią prawo.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego istnieje konieczność dokonania korekty zaskarżonego wyroku i podwyższenia wymierzonej kary wobec A. G. do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jej obecna dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który jest w dalszym ciągu wysoki. Tak ukształtowana wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności należycie spełni swoje cele: ogólnie – prewencyjny oraz w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Słusznie podniósł zarówno oskarżyciel publiczny, jak i obrońca oskarżonego, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił wysokość szkody spowodowanej działaniem oskarżonego tj. kwoty 1601, 64 zł (uzasadnienie orzeczenia wskazuje, że błąd ten Sąd zauważył - str. 7 uzasadnienia).

Analiza akt sprawy (zeznania J. D. -k. 321) dowodzi, że jej sklep był ubezpieczony, a za skradzione przez oskarżonego pieniądze pokrzywdzona otrzymała odszkodowanie. Obowiązek naprawienia szkody winien dotyczyć jedynie uszkodzenia kasy fiskalnej (k. 119).

Zasadnym było zatem uchylene rozstrzygnięcia o zasądzeniu na podstawie art. 46 § 1 k.k. od A. G. na rzecz J. D. kwoty 1601, 64 zł i orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 821, 64 zł (koszt naprawy kasy fiskalnej k. 119) na rzecz J. D..

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w opisany wyżej sposób, zaś w pozostałym zakresie -wobec niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu- Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 25 lutego 2014r. do dnia 12 sierpnia 2014r.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu na rzecz adw. M. D. wynagrodzenia za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia przepis art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o advokaturze (Dz.U. z 2002 roku, Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.), zaś jego wysokość znajduje opacie w treści § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Orzeczenie o zwolnieniu A. G. od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego – sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala na uiszczenie przez niego tych należności.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.